

Η ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ
ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ Ἀνωτάτη Βιομηχανικὴ Σχολή, ἐνδιαφερομένη διὰ τὰ κοινωνικά καὶ τῶν ἐργατικά προβλήματα, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας τῆς συμπληρώσεως τεσσαρακονταετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Διεθνoῦς Ὄργανώσεως Ἐργασίας διὰ τὰ ἐφορτάση-εις εἰδικὴν συγκέντρωσιν, τὴν ἐπέτειον ταύτην. Κατὰ τὸν ἐφορτασμὸν τοῦτον, λαβόντα χώραν ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1959, ὡμίλησαν καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς ὡς καὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργοδοτῶν.

Τῆς συγκεντρώσεως προήδρυσεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς κ. Στ. Κωστόπουλος.

ΟΜΙΛΗΤΑΙ ΚΑΙ ΘΕΜΑΤΑ

- Γρ. Κασιμάτης,** Πρώην Ὑπουργός, Βουλευτὴς Ἀθηνῶν, πρώην Καθηγητῆς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Παντείου Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Καθηγητῆς τῆς Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς :
«Ἡ Διεθνὴς Ὄργάνωσις Ἐργασίας, σταθμὸς εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Πολιτισμοῦ».
- Γ. Λάσκαρης,** Διευθυντῆς Συνδικαλιστικῆς Ἐκπαιδεύσεως τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος :
«Ἡ Διεθνὴς Ὄργάνωσις Ἐργασίας καὶ ἡ Ἐργατικὴ Τάξις».
- Α. Μπάρδας,** Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων :
«Ἡ Διεθνὴς Ὄργάνωσις Ἐργασίας καὶ οἱ Βιομήχανοι».
- Σ. Ἀγαπητίδης,** Καθηγητῆς τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου καὶ τῆς Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς :
«Ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργον τῆς Διεθνoῦς Ὄργανώσεως Ἐργασίας».
- Ν. Πολύζος,** Διευθυντῆς Ὑπουργείου Συντονισμοῦ, Καθηγητῆς Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς :
«Ἡ Τεχνικὴ Βοήθεια καὶ ἡ Διεθνὴς Ὄργάνωσις Ἐργασίας».
- Α. Τριανταφύλλου,** Διευθυντῆς Ὑπουργείου Ἐργασίας—Ἀνταποκριτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας :
«Ὁ διεθνὴς Κώδιξ Ἐργασίας καὶ ἡ ἐφαρμογὴ του».

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ὑπὸ κ. Γ. Ρ. ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Οἱ εορτασμοὶ τῶν ἐπετηρίδων τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς Ἱστορίας ἔχουν —καὶ πρέπει νὰ ἔχουν— τὸ νόημα τοῦ παραδειγματισμοῦ ἀπὸ αὐτὰ. Ὅταν θυμώμαστε τοὺς σταθμοὺς πού ἐσημάδεψεν ἡ ἐξέλιξις τῆς ζωῆς—σταθμοὺς προόδου ἢ σταθμοὺς παρακμῆς—λιγώτερο πρέπει νὰ τὸ κάνουμε γιὰ νὰ τιμήσουμε τὰ γεγονότα καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού τὰ ἐδημιούργησαν—ἢ μᾶς λέγει ἡ παράδοσις ἢ ἡ Ἱστορία πὼς τὰ ἐδημιούργησαν—καὶ περισσότερο γιὰ νὰ τὰ κρίνουμε καὶ νὰ βγάλουμε ἀπὸ αὐτὰ τὰ καλὰ ἢ κακὰ συμπεράσματα, διδάγματα πρὸς μίμησιν ἢ πρὸς ἀποφυγὴν.

Ὅταν ὅμως ὁ εορτασμός ἀναφέρεται στὴν ἐπέτειον τῆς ιδρύσεως ἐνὸς ζῶντος ἀκόμη ὀργανισμοῦ καὶ μάλιστα Διεθνoῦς, ὅπως ἡ Διεθνῆς Ὀργάνωσις Ἑργασίας, τὸ νόημα—καὶ τὸ χρέος—γίνεται ἀκόμα πλατύτερο, συνθετώτερο καὶ δυσκολώτερο. Γιατὶ τότε, τὰ αἷτια τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ, οἱ περιστάσεις τῆς δημιουργίας του καὶ τὰ πρῶτα του ἐπιτεύγματα, πού εἶναι γεγονότα καὶ συνεπῶς ἔχουν χωριστὴ ὑπόστασις, συμπλέκονται μὲ τὴν καθημερινή του ζωὴ, τὴν ἐξέλιξί του, τὴν δικαιολογία τῆς σημερινῆς του υπάρξεως, τὶς ἀνάγκαις πού τώρα ἐξυπηρετεῖ καὶ τὴν ἀποστολὴ πού ἔχει ἢ πρέπει νὰ ἔχη εἰς τὸ μέλλον. Ὅλα αὐτὰ ἐπιβάλλουν τὴν κρίσιν, δηλαδὴ τὴν κριτικὴν τοῦ παρελθόντος, τὴν ἀνάλυσιν τοῦ παρόντος καὶ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ μέλλοντος, μὲ ἄλλα λόγια θέτουν τὸ πρόβλημα τῆς βιωσιμότητός του.

Ἡ λέξις εἶναι βαρειά. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐν τούτοις. Ἦχει δυσάρεστα, γιὰ τὶ συγκρούεται μὲ ἓνα χαρακτηριστικὸν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως λέγει ὁ Oswald Spengler: «Ὁ ἀνθρώπος εἶναι παρὰ πολὺ ρηχὸς καὶ δειλὸς γιὰ νὰ ἀνεχθῆ τὸ γεγονὸς τῆς θνητότητος κάθε ζωντανοῦ πράγματος. Τὸ τυλίγει σὲ ὄραϊα χρωματισμένη αἰσιοδοξία προόδου, συσσωρεύει πάνω του τὰ ἄνθη τῆς φιλολογίας καὶ ἔρπει πίσω ἀπὸ τὸ καταφύγιον τῶν ἰδεωδῶν του, σὲ τρόπον πού νὰ μὴ βλέπῃ τίποτε. Ἐν τούτοις, κάθε δημιουργία εἶναι ἐκ προοιμίων καταδικασμένη νὰ φθαρῆ, κάθε πράξις νὰ περάσῃ στὴν λήθη». Δὲν βλέπουμε τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ φιλοσόφου τῆς δυτικῆς παρακμῆς σὲ κάθε μας βῆμα; Πόσοι δὲν ἐπίστεψαν πὼς εἶναι αἰώνιοι στὴν ἐξουσία, πὼς εἶναι ἀπαραίτητοι καὶ ἀναντικατάστατοι;

Ἄλλὰ καὶ ἓνα ἄλλο αἴτιον, συνυφασμένον ἰδιαιτέρα μὲ τοὺς διεθνεῖς γραφειοκρατικούς ὄργανισμούς, ἀποκρούει τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως βιωσιμότης. Οἱ διεθνεῖς Ὅργανισμοί, μόλις δημιουργηθῶν, ἀποτελοῦν σκοποὺς καθ' ἑαυτούς, μὲ κυρίαν ἀποστολὴν τὴν ἐξυπρέτησιν τῶν ὑπαλλήλων τους. Εἶναι δηλαδὴ κατὰ τὰ διάφορα ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ διεθνεῖς Ὅργανισμοί, ἔχοντες γραφειοκρατίαν μορφωμένην καὶ μὲ γενικώτερες φιλοδοξίες, ὑπηρετοῦν μὲν καὶ τοὺς σκοποὺς διὰ τοὺς ὁποίους ἰδρύθησαν, μέσα ὅμως εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἀποφυγῆς μεγάλων συγκρούσεων ποὺ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τοὺς θέσουν εἰς κίνδυνον. Ἐμβλημα τῶν διεθνῶν Ὅργανισμῶν εἶναι ἡ γάτα, τὸ σοφὸν αὐτὸ ζῶον ποὺ ξέρεи νὰ τὰ σκεπάσῃ... Μὲ τίς συνθῆκες αὐτές, κουβέντα νὰ μὴ γίνεται περὶ βιωσιμότητος.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἀντιλαμβάνεσθε πῶς ἂν θέλουμε νὰ ἐφορτάσουμε σοβαρὰ τὴν τεσσαρακονταετηρίδα τῆς Διεθνοῦς Ὅργανώσεως Ἐργασίας πρέπει νὰ ἰδοῦμε καθαρά, ἀπροκάλυπτα καὶ χωρὶς καμμίαν δέμευσιν τὰ πράγματα. Σύμφωνα μὲ ὅσα εἶπα παραπάνω, μόνον ἔτσι ἔχει νόημα καὶ σκοπιμότητα ὁ ἐφορτασμός.

Ἡ ἴδρυσις τῆς Διεθνοῦς Ὅργανώσεως Ἐργασίας πρὸ σαράντα ἐτῶν ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἰδεολογικῆς συνθέσεως ἐνὸς καταρρέοντος καπιταλισμοῦ καὶ ἐνὸς παραπαίοντος σοσιαλισμοῦ. *Καὶ ἡ σύνθεσις ὑπῆρξεν ἐπιτυχής.* Ἀπέναντι τοῦ ἀδιεξόδου, εἰς τὸ ὁποῖον ὠδῆγει ἀφ' ἐνὸς ἡ μυστικοπάθεια τῆς πάλης τῶν τάξεων, τῆς πάλης διὰ τὴν πάλην, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ πείσμα τῶν «ἐχόντων», πού, ὅπως συνήθως, οἱ «ἔχοντες», πάντοτε καὶ παντοῦ, εἶναι τυφλοὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν πραγματικότητα, ἄβουλοι ἐμπρὸς εἰς τοὺς κινδύνους καὶ ἀνοήτως εὐκολόπιστοι εἰς τὴν τυφλὴν ὑποταγὴν τῶν κρατούντων εἰς αὐτούς, ὠρθώθη *τὸ ὄργανον τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς ἐξουσίας.*

Τὸ τόλμημα ἦτο μέγα. Ἀλλὰ οἱ φλόγες τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὁ μνησθμὸς τῶν ταλαιπωρημένων ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ ψυχικὰ ἐπαναστατημένων ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσιν λαῶν τῆς Εὐρώπης τὸ καθιστοῦσαν ἀπαραίτητον. Καὶ δὲν εἶναι τυχαῖον, ὅτι, ἐνῶ ἓνας Ἀμερικανὸς, κυμαινόμενος μεταξὺ Οὐτοπίας καὶ Ἀνθρωπισμοῦ, ὁ Γούντροου Οὐίλσον, ἓνας Εὐρωπαϊὸς Σοσιαλιστῆς—ὁ Ἀλμπέρ Τόμας—ἔκτισε τὸ κτίριον τῆς Διεθνοῦς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης μέσα εἰς τὰς Κρατικὰς Ὁμοιογενείας.

Τὸ πρῶτον, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἐνανάγησεν. Ὅσον καὶ ἂν ἠγωνίσθη νὰ τὸ διατηρήσῃ ἡ γραφειοκρατία του, τὸ ἐσάρωσε ἡ κινήσιν τοῦ πολέμου. Τὸ δεύτερον ἐπέφερε τόσες βαθεῖες μεταβολές, ποὺ ἴσως ἄλλαξε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου. Ἡ τὴν ἐμπόδισε νὰ ἀλλάξῃ...

Τὰ δύο κύρια ἐπιτεύγματά του, ποὺ ὑπῆρξαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνθέσεως—ποὺ χωρὶς αὐτὴν δὲν ὑπάρχει πρόοδος, οὔτε δημιουργία—ἦταν ἀπὸ τὴν μία μεριά ἡ καθιέρωσις τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων—ὑποχώρησις τοῦ σοσιαλισμοῦ—καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κυρίαρχου ρόλου τοῦ Κράτους, ποὺ ἔπαυε νὰ εἶναι τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ κεφαλαίου—πολλὲς φορὲς ἀναγκαζότανε ἀπὸ τοὺς ἐργάτες νὰ γίνῃ—καὶ ἀνεγνωρίζετο ὡς ρυθμιστῆς ποὺ κατ' ἀνάγκην τίς περισσότερες φορὲς, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν πραγματικὴν ἰσότητα, θὰ παρε-

βίαζε την νομική ισότητα και θά ἐπροστάτευε τοὺς ἀδυνάτους. Ἀναγκαστικὴ ὑποχώρησις τοῦ καπιταλισμοῦ, ποὺ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἄνοιξε τὶς πόρτες του, ἐντελῶς ἄσχετα ἀπὸ τὸ ἐπακολουθήσαν σύνδρομον φαινόμενον τῆς τεχνικῆς προόδου, στὴν τεχνοκρατία. Ἐτοίμασε συμβάσεις πολλὰς πρὸς προστασίαν τῶν ἐργαζομένων ἢ Δ.Ο.Ε. πού, χάρις σ' αὐτὴν ἢ μᾶλλον στὶς Κυβερνήσεις ποὺ μετεῖχαν σ' αὐτὴν καὶ εἶχαν πλεόν φωνὴν καὶ δύναμιν, ἐδέχθησαν καὶ οἱ ἐργοδοταί. Ἀλλὰ ἡ πρόοδος ποὺ ἔγινε διὰ τῶν συμβάσεων ἀνεφέρετο κυρίως στοὺς μικροὺς λαοὺς. Εἰς τοὺς μεγάλους ἡ πρόοδος ἔγινε μὲ τὴν ἐξέλιξιν καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῶν ἐργαζομένων. Τὸ δικτάωρον δὲν ἐπεβλήθη εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν διὰ τῆς Διεθνoῦς συμβάσεως, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε αἱ δύο αὐταὶ χῶραι ἐπεκύρωσαν μέχρι καὶ σήμερα, ὅπως τὴν ἐπεκύρωσε ἀπὸ τοὺς πρώτους ἢ Ἑλλάς. Οἱ μικροὶ χῶρες ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθοῦν γιὰ νὰ μὴ διαταραχθῇ ἡ ἰσορροπία καὶ νὰ μὴ σηκώσουν ποτὲ κεφάλι συναγωνισμοῦ. Καὶ πρόθυμα ὅπως, πάντοτε, τὸ ἔκαμαν. Εὐτυχῶς. Χωρὶς ἀνταλλάγματα. Δυστυχῶς.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ, νὰ ὑπενθυμίσω τί εἶπα εἰς ἓνα λόγον μου εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας, ὡς Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, εἰς τὶς 13 Ἰουνίου 1952.

«Τόσον ἢ Ἑλλάς ὅσον καὶ ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐκτιμοῦν δεόντως τὸ μέχρι σήμερον συντελεσθὲν ἔργον τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας. Ἄλλ' ὅπως πολὺ ὀρθῶς ἐτόνισεν ὁ πρόεδρος Ramadier, ὁ ποταμὸς συνεχίζει τὸν ροῦν του. Καὶ ὁ ποταμὸς εἶναι ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ἡ ὁποία ἐνίοτε πραγματοποιεῖται ἐκτὸς τοῦ Ὄργανισμοῦ ὑμῶν καὶ ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ συντελῆται ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ πραγματικὸν συμφέρον τῶν λαῶν. Καὶ τοῦτο διότι, ὅταν ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη ὑπερβαίῃ τὸ ἀνθρωπιστικὸν στάδιον, καθίσταται, ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς της εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, διεθνῆς. Μία οικονομικὴ ἰσορροπία σχηματίζεται εἰς τὰς διαφόρους χώρας σήμερον ὄχι διὰ τῆς ὁμοιομορφίας ἀλλὰ διὰ τοῦ διαφορισμοῦ τῶν ἐθνικῶν οικονομιῶν. Ὁρισμένοι πρώτοι ὕλαι, ποὺ εὐρίσκονται εἰς μίαν χώραν καὶ λείπουν ἀπὸ μίαν ἄλλην, εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξιν βιομηχανιῶν αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζήσουν ἄλλοῦ. Οὐδεὶς ποτὲ ἐσκέφθη, ὅτι ὕλαι αἱ βιομηχανίαὶ ἔπρεπε νὰ ἐγκαθιδρυσθοῦν παντοῦ χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ εἰδικαὶ συνθήκαι. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φορτωθοῦν αἱ οικονομίαι μὲ βάρη—τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται μὲν κοινωνικὰ ἀλλ' εἶναι κατὰ βάθος καθαρῶς οικονομικὰ—βάρη, τὰ ὁποῖα τὰς καταδικάζουν εἰς ἐξόντωσιν πρὸς ὄφελος ἄλλων συναγωνιστικῶν οικονομιῶν. **Εἶναι πράγματι ἀπαράδεκτον διὰ τοῦ μέσου τῶν συμβάσεων ἐργασίας νὰ εὐρύνεται καὶ νὰ παγιοποιῆται μονίμως ἡ ὑπεροχὴ καὶ ἡ κυριαρχία τῶν πλουσίων καὶ ὀργανωμένων χωρῶν ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ ἀνεπαρκῶς ἀνεπτυγμένων.** Μία τοιαύτη πολιτικὴ δὲν θά προανήγγελλε τίποτε τὸ καλόν. Ἐπαναλαμβάνω, διὰ νὰ ἀποφύγω πᾶσαν σύγχυσιν, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀληθές, ὅταν ὑπερβῶμεν τὸ ἀνθρωπιστικὸν στάδιον, ὅταν ἐφαρμοσθοῦν οἱ «ἐλάχιστοι» κανόνες ἀσφαλείας καὶ εὐημερίας, ὅταν ἔχη ἐγκαθιδρυσθῇ ἓνα ἐπίπεδον ζωῆς τῶν ἐργατῶν ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδεμία οἰκονομία δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπάρξεως. Ὅταν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνθρωπιστικὴν φάσιν, ἡ

ένότης συντελείται διὰ τῆς ὁμοιομορφίας. Ὅταν ἐρχόμεθα εἰς τὴν οἰκονομικὴν φάσιν, ἡ ένότης ἐπιβάλλει τὴν διαφοροποίησιν, πρῶγμα τὸ ὅποιον μετ' ἐπιμονῆς ἀνέπτυξα εἰς τοὺς Βρεταννοὺς καὶ Σκανδινανοὺς συναδέλφους μου εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, εἰς τὸ Στρασβοῦργον, πρὸ τριετίας, ὅταν ἐβλεπα ὅτι ἡ Ἐνωσις τῆς Εὐρώπης τοὺς ἐτρόμαξε, ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο ὅτι διὰ τῆς κατ' ἐπιταγὴν ὁμοιομορφίας, ἐντὸς τῶν κόλπων μιᾶς Ἠνωμένης Εὐρώπης, θὰ ἐτίθεντο ἐν κινδύνῳ αἱ ὠραῖαι τῶν κοινωνικῶν πραγματοποιήσεως. Ἀντιθέτως, πιστεύω, ὅτι διὰ τῆς διαφοροποιήσεως ἐξασφαλίζεται ὁ πρόοδος, διότι ἡ διαφοροποίησις ἐπιβάλλει τὴν μεγαλυτέραν προσπάθειαν, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιβράβευσις θὰ εἶναι ἡ ἀνώψωσις τοῦ βιοτικῶ ἐπιπέδου τῶν μαζῶν.

Ὁ σύγχρονος κόσμος ἀντελήφθη καλῶς τὸ ζήτημα. Ἡ ἔννοια τῆς παραγωγικότητος, ἡ ὅποια εἶναι ἡ κυρία βάσις τῆς οἰκονομικῆς φιλοσοφίας τῶν καιρῶν μας, εἶναι μία ἐκδήλωσις αὐτῆς τῆς τάσεως. Ἀνῆκει τώρα εἰς τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας νὰ ἐπληφθῇ τῆς βαθυτέρας ἐξετάσεως τοῦ θέματος. Ἡ ἔρευνά του ἐπὶ τῶν διαφόρων τρόπων ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποδόσεως ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βῆμα. Ἀφοῦ ἐπετεύχθη τὸ ἐλάχιστον ὄριον ἐξασφαλίσεως ἐπὶ διεθνοῦς κλίμακος διὰ τῶν συμβάσεων τοῦ Διεθνοῦς Ὄργανισμοῦ Ἐργασίας ἀφ' ἑνὸς καὶ διὰ τῆς ἐπιβολῆς ἀφ' ἑτέρου—πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν καὶ νὰ τὸ διακηρύξωμεν—τῆς ἐργατικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐργατικῆς ὁργανώσεως, πρέπει τώρα νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ μέγιστον δυνατὸν τῆς ἀποδόσεως διὰ νὰ δυνηθῶμεν καὶ πάλιν νὰ βελτιώσωμεν τὰς βιοτικὰς συνθήκας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ὁδὸς αὐτὴ πρὸς ἓνα καλλίτερον μέλλον τῶν μαζῶν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχη καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχη τέραμα. Διὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν αὐτὴν τὴν ὁδόν, πρέπει νὰ προβῶμεν *ἐντατικώτερον εἰς τὴν τεχνικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν εργατῶν*. Πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ ζητήματα τοῦ κλίματος, τὰ ζητήματα τῆς μορφώσεως τῶν στελεχῶν, τὰ ζητήματα τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως κάθε χώρας. Δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ αὐτοὶ κανόνες εἰς μίαν χώραν ἰσχυρῶς ἐκβιομηχανισμένην καὶ εἰς μίαν ἄλλην ἀνεπαρκῶς ἀνεπτυγμένην».

Ὅλα αὐτὰ εἶναι σήμερα ἀκόμα σωστά. Μὰ εἶναι καὶ ξεπερασμένα. Ἄλλα καθήκοντα γιὰ τὴν Διεθνῆ Ὄργάνωσιν Ἐργασίας «κουρταλεῖ ἡ χρεία». Ὅσον ἀφορᾷ τὸ παρελθόν, ἡ Δ.Ο.Ε. ἔχει ἓνα καὶ μόνον πελώριον τίτλον τιμῆς. Τὸ ὅτι ἰδρυθῆ εἰς τὰ 1919.

Καὶ σήμερα; Σήμερα πολλὰ πράγματα ἔχον ἀλλάξει. Εἰς τίς μεγάλας χώρας, ἐκεῖνες πού ἐπηρεάζουν τοὺς Διεθνεῖς γραφειοκρατικοὺς Ὄργανισμοὺς, διότι πληρώνουν καὶ τὰ ἔξοδά τους, δύο νέα στοιχεῖα κυριαρχοῦν. Πρῶτον, ἡ παλαιὰ ἀντίθεσις τῶν τάξεων, ἡ μάχη μεταξὺ τῶν «ἐχόντων» (The haves) καὶ τῶν «μη ἐχόντων» (The havesnot) μετεβλήθη εἰς σύγκρουσιν μεταξὺ τῶν «ἐχόντων» καὶ τῶν «ἐχόντων περισσότερα» (The havesmore). Ὁ ἀνταγωνισμὸς ὑπάρχει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη τέραμα, γιὰ τὸ τέραμα δὲν ἔχει ἡ καλυτέρευσις τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀξερριζώτω εἶναι στὸν ἀνθρώπο τὸ αἶτημα νὰ ἔχη ὅ,τι καὶ ὁ διπλάνος του.

Δεύτερον, ὁ κεφαλαιοκρατισμὸς δὲν ἔχει καμμίαν σήμερα σχέσιν μὲ τὴν ἰδιωτικὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπίζη. Δὲν ὑπάρ-

χουν πλέον ἀτομικαὶ ἢ οἰκογενειακαὶ μεγάλα ἐπιχειρήσεις εἰς τὶς μεγάλες χώρες. Τὸ τελευταῖο δεῖγμα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἡ ἐπιχειρήσις Φόρντ, ἐσυνθηκολόγησε καὶ ἔδωσε στοὺς ἐργάτας, δηλαδὴ στὰ συνδικάτα τους—ποῦ φυσικὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα—τὶς οἰκογενειακὰς μετοχὰς τῆς. Καὶ τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα ἔχουν τόσην δύναμιν, ὥστε νὰ ἐπιβάλλουν τὰς ἀπόψεις των εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Ἡ Διεθνὴς Ὁργανώσις Ἐργασίας εἶναι διὰ τὰς μεγάλας χώρας περιττή.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον μὲ τοὺς προλεταρίους, τοὺς πτωχοὺς λαοὺς. **Τὸ πρόβλημα σ' αὐτοὺς μένει τὸ ἴδιον.** Μάλιστα τώρα δξύνεται. Γιατὶ τὸ ἔξπνημα εἶναι ἔντονον, τὸ κέντρισμα ἀπὸ τὴν ἀντιμαχίαν Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς ἢ μᾶλλον καπιταλισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ συγκλονιστικὸν καὶ ἡ σύγκρισις λόγῳ τῆς εὐκολίας τῶν ἐπαφῶν εὐκόλη. Τώρα, ὅλοι οἱ λαοὶ αἰσθάνονται πὺς ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ προοδεύσουν. Δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὴν μοῖραν τους. Καὶ ἄλλοῦ μὲν, ὅπως στὴν Ἀφρικὴ, ἡ σημαία τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς προόδου βρῖσκειται στὰ χέρια τῶν ἐργατικῶν πρωτοπορειῶν. Εἰς τὶς ὑποανάπτυκτες χώρες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, τὰ παλαιὰ ξεπερασμένα καὶ γερασμένα κάδρα «θέλουν μὰ δὲν βολεῖ» νὰ νοιώσουν τὸ κάλεσμα τοῦ καιροῦ τους.

Νὰ ἡ ἀποστολὴ τῆς Διεθνοῦς Ὁργανώσεως Ἐργασίας σήμερον. Ἡ προσπάθεια βοηθείας τῶν ὑπαναπτύκτων. Ἡ προσπάθεια καθοδηγήσεως ἢ καλύτερα τῆς δημιουργίας ἡγετικῶν στελεχῶν ἀπὸ τὶς τάξεις ποὺ ἀνεβαίνουν, τὸ ἀποστολικὸν κατέβασμα πρὸς τὶς ἀνερχόμενες μᾶζες.

Ἄς βάλῃ τὸ αὐτὶ τῆς ἡ Δ.Ο.Ε. στὴ γῆν, ποῦ θὰ τῆς φέρῃ τὸν ὑπόκωφον κρότον ἡς ὑπόγειας λαίλαπος ποὺ ἔρχεται, καὶ ἄς θυμηθῇ, ὅτι γιὰ νὰ ζήσῃ ἡ ἴδια καὶ ὁ κόσμος, πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ 1919 στὰ σημερινὰ πλαίσια. Πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται διαρκῶς.